

LEŅINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNĀK KOPŠ
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 147 (5656)
12.
DECEMBRIS
SESTDIENA,
1987. GADS
Maksā 3 kap.

LEŅINA KOLHOZA KOLEKTĪVAM

Kvēli un sirsnīgi apsveicam Leņina kolhoza kolektīvu 40 gadu jubilejā! So notikumu jūsu saimniecības kolektīvs sagaidīja ar slavenām darba uzvarām. Labi rezultāti sasniegti lopkopības attīstībā. Šī gada galas pārdošanas plāns valstij izpildīts par 105, piena — par 104 procentiem. Aktīvi tiek realizēta sociālā programma.

Panākumus nodrošina cilvēki — ražošanas pirmrindnieki un novatori, darba veterāni, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes organizācijas, kolhoza valde. Visi tie, kuri, nežēlojot spēkus un enerģiju, strādā mūsu Dzimtenes labā, nodrošina PSKP XXVII kongresa lēmumu īstenošanu. Esam pārliecināti, ka jūsu kolektīvi arī turpmāk būs socialistiskās sacensības avangardā.

Novēlam jums, dārgie biedri, jaunus panākumus darbā, neatlaidību izraudzīto mērķu sasniegšanā Miera un Dzīvības vārdā!

LKP RAJONA KOMITEJA
RAJONA IZPILDKOMITEJA
LĻKJS RAJONA KOMITEJA

Televīzijas sasauksme

Šā gada 16. decembrī Centrālā televīzija organizē raidījuma «Pie mums Ostankinā» ierakstu. Tā laikā notiks Maskavas, Harkovas un Rīgas televīzijas studiju sasauksme. Raidījumu vadīs PSRS Valsts televīzijas un radioraidījumu komitejas priekšsēdētāja vietnieks L. Kravčenko. Tajā piedalīsies Centrālās televīzijas informācijas un propagandas raidījumu galveno redakciju vadītāji, kā arī komentētāji. Viņi uzklaušīs jūsu vērtējumus un domas par raidījumu «Laiks», «Pārkārtošanās starmetis», «90 minūtes», «Pirms un pēc pusnakts», «Cilvēks un likums», «Lauku dzīve», «Paātrinājums un pārkārtošanās», «Visiem un ikvienam», kā arī citu sabiedriski politisko raidījumu saturu un formu.

Lūdzam jūs zvanīt 14. un 15. decembrī no pulksten 11.00 līdz 15.00 pa Rīgas tālruni 612095. Gaidām arī vēstules.

Latvijas PSR Valsts televīzijas un radioraidījumu komiteja

Pārskats

par piena izslaukumiem rajona saimniecībās (pēc RARA dispečerdienesta datiem)

Saimniecība	Izslaukts no govju decembra 1 dek.	+ salīdz. ar to pašu laiku 1986. gadā	+ salīdz. ar iepriekšējo dekadē	+ miligramu no govju, salīdz. ar 1986. g.
«Krasnij Oktjabrj»	12.7	+0.7	+0.4	+167
Leņina	10.8	+1.2	-0.5	+ 80
«Nākotne»	8.6	+0.8	-0.6	- 16
Raiņa	8.2	-	-0.1	+200
Kirova	8.1	+0.1	-	-358
«Rīts»	7.9	+0.6	+0.2	+ 39
Rušonas p. s.	7.9	-0.2	+0.3	-125
«Zelta vārpa»	7.6	-0.2	-0.1	-144
«Sarkanā ausma»	7.6	-	-	-111
M. Gorkija	7.6	-0.2	+0.3	-452
«Dzintars»	7.5	+0.3	+0.2	+ 38
Aglonas p. s.	7.5	-	+0.1	+ 36
K. Marksa	7.0	+1.0	-0.1	+ 40
«Sīkukalns»	6.8	-	+0.1	- 47
Suvorova	6.7	-	-0.1	- 18
Oškaina	6.7	-0.2	-	-289
Dzeržinska	6.5	-0.6	-0.3	- 86
«Vārkava»	6.2	-1.1	-0.2	-226
Rudzātu p. s.	5.7	-0.8	-	- 59
«Dubna»	5.4	-0.6	-0.2	-289
RAJONA	7.9	+0.1	+0.1	- 81

Laikraksta «Leņina Karogs» lappusēs jau stāstījām par kolhoza «Vārkava» aizsāktu labo tradīciju — individuālo darbu uzņēmumu sīpolu audzēšanā. Saskaņā ar noslēgtajiem līgumiem kolhozs iedala līgumstrādniekiem zemes gabalus, sēklas sīpolus, nepieciešamo mēslojumu un tehniku sīpolu plantāciju apstrādei. Aizvadītajā rudenī šeit novāca labu sīpolu ražu.

Kolhoza «Vārkava» partijas pirmorganizācijas sekretārs Antons Spūlis plānoto 1000 kilogramu vietā nodeva saimniecībai 1843 kilogramus izaudzēto dārzeņu. Arī Vārkavas ciema Tautas deputātu padomes izpildkomitejas sekretāre Ināra Trofimova un Vārkavas krājokļa vadītāja Lidija Lozda izaudzējušas labu sīpolu ražu un pārsniegušas līgumsaistības paredzētos plānus.

● ATTELĀ: Antons Spūlis, Lidija Lozda un Ināra Trofimova.

J. SILICKA foto

Pirmrindas pieredze

● Kapeika pie kapeikas — rublis kabatā. Apmēram tā varētu formulēt vienu no svarīgākajiem atmaksāšanās un arī pašfinansēšanās jautājumiem. Un, ak vai, cik daudzos kolhozos un organizācijās līdz šim taupība tika uzskatīta par absolūti nevajadzīgu un pat smieklīgu. Lūk, neliels piemērs. Tikko skolu beigušam jauniešim piešķir, teiksim, simts rubļus. Ko lai dara ar šādu summu? Nauda tiek iztērēta bieži vien pavisam nevajadzīgos krāmos.

Līdzīgi ir arī ar tām padomju saimniecībām un kolhoziem, kuri ilgus gadus dzīvojuši ar valsts dotācijām, pirkdami un gādādami iekārtas, mašīnas, traktorus un tajā pat laikā īsti nezinādami, ko ar to mantību darīt. Sak, varbūt kādreiz noderēs... Nu vairs tā nevarēs, jo pašfinansēšanās liks domāt ne tikai par to, kā savilkt galus kopā, bet arī par to, kā nopelnīt.

LABKLAJIBAS PAMATA

Kolhoza «Zelta vārpa» toties ir pārliecināti, ka viņiem nevajadzēs mācīties, likt kapeiku pie kapeikas. Saimnieciskais aprēķins un pašfinansēšanās viņiem nav nekāds jaunums. Līdz tam gājuši jau vismaz desmit gadus, kā saka, likuši pamatus savai labklājībai. Iemācījušies saimniekot taupīgi, tagad ir norūpējušies par ko citu — ko darīt ar iekrātajiem līdzekļiem? Pusotra miljona rubļu ir, kā saka, pieklājīga summa, kuru gribētos izmantot nopietniem mērķiem. Kas traucē? Mūžīgais limitu trūkums, mūžīgā nesaskaņotība. Pat minerālmēsliem lāgā nevar izvēlēties tad, kad vajag un tādus, kādus vajag konkrētajā brīdī. (Var jau, protams, piegāzt skūņus pilnus ar «kaut ko». Bet vai vajag? «Zelta vārpai» — nē.)

Kopš 1976. gada kolhoza strādā uz saimnieciskā aprēķina pamatiem. Protams, pa šo laiku daudz kas ir mainījies, nevajadzīgie un liekie atmests, bet atstāts visnepieciešamākais, kas stimulē un māca saimniekot.

Ieviešot saimnieciskā aprēķina elementus, kolhoza par galveno uzdevumu uzskatīja lauksaimnieciskās produkcijas pašizmaksas samazināšanu. Tas ir izpildīts, pienam un gaļai pašizmaksa samazinās sevišķi strauji, ja salīdzina ar rajona vidējiem rādītājiem. Pagājušajā gadā, piemēram, piena centnera pašizmaksa bija tikai 24,38 rubļi, liellopu gaļas un cūkgaļas centnera pašizmaksa bija attiecīgi 172,05 un 175,12 rubļi. Saimniecībā gan atzīst, ka vēl jau nav darīts viss.

vienkārši nav, un viņi to arī nemeklē, jo uzskata, ka vienīgais godīgais ceļš ir audzēt maizi, ražot pienu un gaļu.

KĀ RADAS JAUNĀ ATTEIKSME?

Daža labā mūsu rajona saimniecībā gadījies dzirdēt, ka visa šī rekināšana un taupīšana esot lieka, tikai papīri jāraksta. Patiešām, saimnieciskais aprēķins var būt lieks, ja to grib ieviest tikai ar papīriem vien. Arī «Zelta vārpā» ne jau uzreiz viss gludi un vienkārši bija. Vajadzēja gadus, kamēr cilvēki saprata, ka citas iespējas nav. Tagad vairs neviens neuzskata par nevajadzīgu ielūkoties

niecības spēkos kaut ko mainīt. Vismaz pagaidām.

Saimniekot un pastāvīgi rekināt mācās arī laukopji. Ikvienam ir zināms ražojamās produkcijas pašizmaksas uzdevums: mēslojuma, sēklu vērtības, algas un tā tālāk. (Sogad, piemēram, gan pirmajā, gan otrajā iecirknī algas pārtēriņš, jo iegūtās kultūru ražas samērā zemas.) Katra strādājošā plusus un minusus redz un regulē brigādes padome.

Sākumā kolhoza darbu uzdevuma kolektīvus mēģināja organizēt pēc audzējamo kultūru principa. Vēlāk atteicās jo tas nebija izdevīgi. Kaut arī toreiz kartupeļu audzēšanā tika iegūta trešā vieta re-

Kapeika pie kapeikas—rublis kabatā

lai sasniegtu augstāko līmeni piena un gaļas ražošanā. Arī graudaugu un citu lauksaimniecības kultūru ražas vēl ne tuvu nav tik lielas kā citām rajona pirmrindas saimniecībām. Tomēr pašizmaksu zemais līmenis pierāda, ka kolhoza prot saimniekot labāk nekā tur, kur no hektāra iekauj arī vairāk graudu. So apgalvojumu apstiprina skaitļi: pagājušajā gadā rajonā piena centnera pašizmaksa bija 29,67 rubļi, bet liellopu gaļas un cūkgaļas centnera pašizmaksa bija attiecīgi 226,28 un 183,26 rubļi.

1986. gadā saimniecība (kā parasti) strādāja rentabli, kopēja ienākumi sasniedza 1 miljonu 180 tūkstošus rubļu, peļņas iznākums — 725 tūkstoši rubļu. Bet kas tad ir atlikušie tūkstoši? Piemaksas par virsotnā saražoto produkciju. Pēc 1. janvāra šādu «dāvanu» vairs nebūs, tāpēc laikus jābūt gataviem iztikt tikai ar tiem līdzekļiem, kas nopelnīti pašu spēkiem.

Par vienkāršu patiesību «Zelta vārpā» uzskata, ka vienīgi ar produkcijas kvalitātes paaugstināšanu varēs gūt reālus ienākumus. Citas iespējas, kur saimniecība varētu «pumpēt» naudu, gluži

papīros, kur noteikts, cik fermā vajadzīgs barības, kāda ir tās vērtība, ko paredz normatīvi un kāda ir realitāte, kāda ir ražotās produkcijas pašizmaksa. Var redzēt visus plusus un minusus. Un skaitļi kļūst vajadzīgi un saprotami, galu galā no tiem ir atkarīgs, cik biezs gada beigas būs naudas maks.

Papildpeļņa — kā to sadalīt? Nebija viegli atrisināt arī šo jautājumu, sākumā nerimās sūdzības un pretenzijas. Tagad ar to tiek galā brigādes padome, kas savos lēmumos balstās uz rūpīgi izstrādātu un kopsapulcē pieņemtu nolikumu, kas būtībā ir pielikums līgumam. Tajā ietverti visi svarīgākie parametri — gan darba dienu minimuma izstrāde, gan norma un plāna uzdevumu izpilde, gan veikuma kvalitāte. Nu vairs slaucējam nav izdevīgi kādreiz «aizmirst» padzirdēt telus vai nokavēt slaukšanas reizi.

Produkcijas kvalitātes paaugstināšana — viens no galvenajiem uzdevumiem. Saimniecībā uzskata, ka piena ražošanā daudz maz ieviesta kārtība. Bet ar cūkgaļas ražošanu?.. Paradoksāli, tomēr otrās kategorijas cūkgaļa maksā dārgāk nekā bekons. Vajadzētu otrādi. Un ne jau saim-

publikā, pretenziju bija daudz. Tagad abi iecirkņi noslēguši līgumus par visas augkopības produkcijas ražošanu.

Rodas visai interesanta situācija. Saimnieciskā aprēķina arvien pilnīgākā ieviešanā visvairāk ir ieinteresēti vadošie speciālisti un ierindas kolhoznieki. Bet kā tad ir ar vidējā posma speciālistiem? Diemžēl daudzi neko nezina un arī negrib zināt par jaunajām saimniekošanas formām. Acīmredzot, garām palasts tas brīdis, kad viņus varēja ieinteresēt. Galvenos speciālistus apmācīja un izglītoja rajona centrā, tie savukārt visu skaidroja kolhozniekiem. Bet vidējais posms palika ārpusē...

Kad gadu desmitu pamazām vien iet pa ceļu, kurš ved uz pilnīgu iekšsaimniecisko aprēķinu un pašfinansēšanos, tad arī cilvēkos radusies pārliecība, ka šis gājums ir vienīgais pareizais. Un nelielas vairs smieklīga arī doma, ka rublis kabatā ir tas pats, kas simts vien-kapeikas monētas (tās taču ir tik viegli izmētāt). «Zelta vārpā» prot šī kapeikas kopā saturēt.

L. STRODE

● Kooperatīvi: pirmie soļi

Vēstulju apskats

Svarīgi ieņemt pareizu nostāju

Ši gada 15. oktobrī laikrakstā «Lenina Karogs» bija publicēta L. Kuzminas korespondence «Birokrātisma un nonivīlēšanas pavadā». Tajā skartas vairākas problēmas, kas traucē kooperatīviem pilnvērtīgi strādāt, kā arī daži jautājumi, kuru noskaidrošanai jālūdz speciālistu palīdzība. Šodien redakcija piedāvā lasītājiem iepazīties ar vēstulēm un atsauksmēm uz šo publikāciju, kā arī ar komentāru.

APJOMA nelielā publikācija «Birokrātisma un nonivīlēšanas pavadā» jau pašā sākumā piesaistīja lasītāju uzmanību. Drīz pēc tam redakcijā sāka pienākt ziņas gan par grūtībām dokumentu noformēšanā, ar kurām jāsaprotas, izveidojot kooperatīvus, gan par citām neatrisinātām problēmām. Tiesa, daži iebilda pret šāda veida materiālu publicēšanu, iebildumus galvenokārt radīja kooperatīva «Serviss» priekšsēdētāja I. Gaļenkova replika, kura izskanēja publikācijā:

«Pēc nolikuma kooperatīvam jāmaksā nodoklis — 2 procenti no kopējiem ienākumiem. Un vēl 5 procenti — sadzīves pakalpojumu kombināta sociālās nodrošināšanas fondam. Pie tam — pirmais nodoklis ar gadiem pieaugs un kooperatīva pastāvēšanas trešajā gadā sasnies 10 procentus. Tam mēs piekritām. Taču nesam saņemam republikas Finanšu ministrijas pavēli par ienākuma nodokļa izskaitēšanu no kooperatīva biedru izpeļņas. Kaut gan pirms tam par šādu nodokli nebija ne runas... Pastāvot maksimālai noslogotībai, atskaitījumi būs ievērojami lielāki. Rezultātā nebūs iespējams kooperatīvu paplašināt un nostiprināt.»

Protams, I. Gaļenkovam nav taisnība. Tomēr viņa aļošanās cēloņi ir jānoskaidro. Turklāt ir lietderīgi konsultēt kooperatīvu biedrus šajā jautājumā. Un visbeidzot — ikvienam cilvēkam taču ir tiesības izteikt savu viedokli laikrakstā tajā vai citā jautājumā.

Vairums amatpersonu, pie kurām laikraksta redakcija griežas pēc paskaidrojumiem, situāciju izprata pareizi.

Redakcijai atbild PSRS finanšu ministra vietnieks K. SENCAGOVŠ:

● «PSRS Finanšu ministrija izskatīja laikrakstā «Lenina Karogs» publicēto materiālu un ziņo, ka tautas patēriņa preču ražošanas un sadzīves pakalpojumu kooperatīviem savus ienākumus, kas palikuši pāri pēc ienākuma nodokļa nomaksāšanas, iegulda kooperatīva attīstības fondā, sociālās nodrošināšanas fondā, kā arī izmaksā no tiem algas saviem darbiniekiem. Tādējādi, palielinot realizējamās produkcijas un sniegtu pakalpojumu apjomus, kooperatīvs var palielināt arī atskaitījumus sociālās attīstības un sociālās nodrošināšanas fondā, pie tam palielināt tik daudz, lai nodrošinātu ne tikai ražošanas bāzes nostiprināšanu, bet arī paplašināto atražošanu.»

Ienākuma nodoklis no kooperatīva biedriem tiek ieturēts atbilstoši tiem ienākumiem, kuri šajos kooperatīvos gūti, pamatojoties uz PSRS Augstākās Padomes Prezidija 1983. gada 20. oktobra dekrētu un izmaiņām, kuras noteicis PSRS Augstākās Padomes 1987. gada 23. aprīļa dekrēts.

Runājot par atskaitījumiem sociālās nodrošināšanas fondā, jāņem vērā, ka šī nodokļa nomaksāšana garantē pilsoņiem tiesības, ko paredz PSRS Konstitūcijas 43. pants, proti, materiālo nodrošinājumu vecumā, slimības, darba spēju daļējas vai pilnīgas zaudēšanas, kā arī apģādnieka zaudēšanas gadījumā. Tādēļ saskaņā ar PSRS Pamatlikuma 100. pantu un savienoto republiku darba likumu kodeksiem visiem strādājošajiem un kalpotājiem valsts apdrošināšana ir obligāta, pie tam tā notiek uz valsts rēķina. Nodokli sociālās nodrošināšanas fondā maksā uzņēmumi, iestādes un organizācijas, neizskaitot to no strādājošo un kalpotāju darba algām.

Valsts sociālās nodrošināšanas līdzekļus izmanto, izmaksājot pabalstus pagaidu darba nespējīgajiem, sievietēm grūtniecības laikā un pēc dzemdībām, vecuma un invaliditātes pensiju veidā; bērnu sarīkošanai, strādājošo un kalpotāju nosūtīšanai uz sanatorijām un ārstnieciskajiem kūrortiem. Līdz ar to istenojās sociālā taisnīguma princips — arī kooperatīvu darbinieki, tāpat kā valsts iestāžu, uzņēmumu un organizāciju darbinieki, bauda sociālās nodrošināšanas garantijas.

Interesantu, un es pat teiktu, nedaudz satrauktu vēstuli redakcijai atsūtījis Latvijas PSR finanšu ministra vietnieks M. SKULTE. Viņš izskaidro, kāda ir kārtība ienākuma nodokļa ieturēšanā no kooperatīvu biedriem:

● «Latvijas PSR Finanšu ministrija sakarā ar laikrakstā 15. oktobrī ievietoto publikāciju «Birokrātisma un nonivīlēšanas pavadā» paskaidro, ka saskaņā ar PSRS Augstākās Padomes Prezidija dekrētu «Par iedzīvotāju ienākuma nodokli» kooperatīva biedriem no izpeļņas kooperatīvos jāmaksā nodokļi tāpat kā vi-

siem strādniekiem un kalpotājiem no darba algas uzņēmumos, iestādēs un organizācijās. Tāpēc gadījumā, ja strādāšana kooperatīva atsevišķiem cilvēkiem ir pamatdarbs, viņiem jāpiemēro tāds ienākuma nodoklis, kāds ir spēkā, ieturot šo nodokli no strādājošo un kalpotāju darba algām, ņemot vērā ar nodokli neapliedzamo darba algas minimumu un atlaidi par apģādājāmību. Ja pamatdarbu kooperatīva biedrs strādā citā uzņēmumā, iestādē vai organizācijā, tad jāievēro ienākuma nodokļa ieturēšanas kārtība, kura attiecas uz strādniekiem un kalpotājiem, kuri darba algu nesāņem pamatdarba vietā. Šajā gadījumā vērā netiek ņemts ar nodokli apliekamais darba algas minimums un atlaide.

1987. gada 23. aprīlī PSRS Finanšu ministrija darījusi zināmus šos norādījumus finanšu orgāniem.

Pārbaudiet, vai minētajos kooperatīvos nodokli tiek ieturēti pareizi. Ja esat konstatējuši kļūdas, novērsiet tās un turpmāk tās vairs nepalaužiet.»

Kā redzat, ienākuma nodokļa ieturēšana nav nemaz tik vienkārša lieta. Un to būtu ieteicams pārzināt ne tikai tiem, kuri jau kļuvuši par kooperatīvu biedriem, bet arī tiem, kuri vēl tikai gatavojas to darīt. Ja izskaidrošanas darbs būs valdžīgajā līmenī, nekādi iebildumi tad neradīsies.

Jāpiebilst, ka ministra vietnieka izteikto priekšlikumu, proti, — pārbaudīt nodokļu ieturēšanas pareizību kooperatīva «Serviss» — paredzēts īstenot jau tuvākajā laikā, iesaistot šajā pasākumā arī attiecīgos orgānus.

Rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka M. MIHAILOVA atbilde gan neatstāj tik viengabalainu iespaidu kā iepriekš minētās. Tās pirmajā daļā sniegta «inas na» ienākuma nodokļiem, kuri jāietur no kooperatīva biedriem. Seit principā atkārtojas tas, par ko runāts PSRS un republikas finanšu ministru vietnieku vēstulēs.

Atbildes otrajā daļā autors turpretī apgalvo:

● «Piebilde, ka kooperatīvs ir noslogots ar atskaišu rakstīšanu, nav īsti pamatota, jo kooperatīvam tikai 1 reizi mēnesī jāiesniedz atskaišu formas I-kook 2 eksemplāri (viens — organizācijai, pie kuras šis kooperatīvs nodibināts, otrs — statistikai) un 1 reizi mēnesī rajona izpildkomitejas finanšu nodaļai jāiesniedz ienākumu un izdevumu tāme un ienākuma nodokļa aprēķins no peļņas valsts budžetā. Nebūtu pareizi domāt, ka vienīgi rajonu izpildkomitejām jāgādā materiāli un izejvielas kooperatīviem. LPSR Ministru Padomes 1987. gada 27. augusta lēmums Nr. 285 atļauj iedzīvotājiem, arī kooperatīviem, par skaidru naudu iegādāties no uzņēmumiem dažādus celtniecības materiālus un izstrādājumus. Tas nozīmē, ka kooperatīvi paši var izvēlēties izejvielu un materiālu ieguves avotus.

Rajona izpildkomitejas palīdzība kooperatīvu materiāli tehniskās bāzes nostiprināšanā, materiālu un izejvielu iegādē izpaudisies vairāk kā dažādu neskaidriību, nesaskaņu koordinēšana. Taču tas netraucēs kooperatīviem saglabāt savu patstāvību.»

Saukos, vai ir pamats uzskatīt par kļūdainu, kā izriet no M. Mihailova atbildes, publikācija «Birokrātisma un nonivīlēšanas pavadā» izmantoto citātu no laikraksta «Pravda» (1987. gada 18. marta num.) ievadraksta: «Tautas deputātu padomju izpildkomitejām, kuru pakļautībā esošajās teritorijās dibinās kooperatīvi, piemāvēti pienācīga uzmanība. Iānosaka šo kooperatīvu ražošanas un saimnieciskās darbības sfēra, jāsniedz palīdzība materiāli tehniskās bāzes nostiprināšanā, nodrošināšanā ar izejvielām un materiāliem, ar transportu...».

Nevar pilnībā piekrist arī apgalvojumam, ka kooperatīvi nav nemaz tik noslogoti ar atskaišu rakstīšanu. Publikācijā minētais fakts taču liecina par pavisam pretējo. Spriediet pašī: kooperatīva «Serviss», kurā ir tikai trīs cilvēki, vienam tā loceklim nebātraukti jānodarbojas vai nu ar tāmju sastādīšanu, vai ar vienreizēju formu un to pielikumu sagatavošanu. Vai tas nav par daudz?

Publikācijā bija minēts arī tas, ka rajona izpildkomitejā žurnālists nesāņēma atbildi uz jautājumiem, kuri skāra kooperatīvu darbu. Vai atbildīgajiem darbiniekiem nevajadzētu beidzot ieņemt konstruktīvāku nostāju?

A. ALEKSEJEVS

Maza, bet tomēr jubileja

Pirms gada Aglonas padomju saimniecības bērnudārza saime no vecajam un nepiemērotajam telpām pārcēlās uz gaišo un plašo jauno ēku. Tātad mēs atzīmējam savu pirmo jubileju.

Kā dzīvojam un strādājam, par ko sapņojam?

Mūsu pirmsskolas iestādē ik dienas ir vidēji astoņdesmit bērnu, kas sadalīti četrās grupās (pēc vecuma). Tiesa, pagaidām vēl nespējam nodrošināt ar vietām pašus mazākos.

Bērns var atstāt diennakts grupās uz visu nedēļu. Šāda kārtība ir ērta daudziem vecākiem, kuri ļoti aizņemti savā darbā. Un strādniekiem prāts ir mierīgs — par viņu atvasēm nemitīgi rūpējas 27 cilvēku liels bērnudārza personāls.

Gribu uzsvērt, ka bērnudārza telpas ir ļoti ērtas. Mums ir arī sporta zāle. Taču darbi nav galā — cenšamies telpas pēc iespē-

jas gaumīgāk noformēt. Katra audzinātāja grib atrast savai mīnei vispiemērotāko stilu. Sos jautājumus risinām kopā ar lietiskās mākslas speciālistiem.

Bērnudārza normālam darbam vajag arī saimniecības ēku un pagrabu. Par to būvi sola gādāt sovhoza vadība.

Krietni jau esam pastrādājuši bērnudārza apkārtnes labiekārtošanā. Mums aug rozes, ogu krūmi, ābeles. Pavasarī darbi turpināsies.

Mūsu grūtākā un sarežģītākā problēma — panākt vēlamo sadarbību ar ģimenēm. Sajā nozīmē gribu uzteikt Lazdānu, Gatīnu, Puzo un Satilovu ģimenes.

V. MIHAILOVA,
Aglonas padomju saimniecības bērnudārza vadītāja
ATTEĻA: audzinātāja Irēna Tula ar mazuliem pastaigas laikā.

J. SILICKA foto

Avīze kritizēja. Kas izdarīts?

„Septiņpadsmitais lūdz palīdzību“

● Materiāls ar šādu virsrakstu bija publicēts mūsu laikrakstā šī gada 31. oktobrī. Uz kritisko publikāciju mums atbild Preiļu rajona patērētāju biedrības valdes priekšsēdētājs L. SUSTOVS.

«Vairumtirdzniecības bāzei alkoholiskos dzērienus piegādā atbilstoši ceturkšņa fondiem. Katram piegādātājam ik ceturksni izsūtām orderi alkoholisko dzērienu piegādei dekādē. Piegādātājam tiek paziņots arī alus pieveduma grafiks (sadale — pa dienām). Tomēr ir bijuši gadījumi, kad alkoholiskos dzērienus piegādā, nedaudz pārkāpjot noteikto grafiku.»

Pašlaik plānots alkoholiskos dzērienus izkraut tikai vairumtirdzniecības bāzes noliktavās. Lai izvairītos no atkārtotas kra-

vu iekraušanas un izkraušanas, alkoholiskos dzērienus agrāk piegādāja tieši veikalēm. Tas radīja dažāda veida pārkāpumus. Ņemot vērā kritiskās piezīmes, vairumtirdzniecības bāzes darbiniekiem stingri norādīts nepieļaut preču pārdresēšanu veikalēm.

Alkoholiskos dzērienus veikalos turpmāk pārdos, stingri ievērojot pārdošanas limitus, nepārsniedzot pieļaujamos fondus. Līvānos dzērienu veikalā alkoholiskos dzērienus būs atļauts tirgot tikai ar pilsētas izpildkomitejas piekrišanu.»

„Darām, kā varam“

● Ar šādu virsrakstu mūsu laikraksta 29. oktobra numurā bija publicēts materiāls, kurā stāstījām par Līvānu EMBK un to apkalpojošās republikāniskās apvienības «Laukceltnieks» autotransporta uzņēmuma Līvānu filiāles sadarbības nesaskaņotību. Saņēmām atbildi, kuru parakstījis apvienības «Laukceltnieks» priekšsēdētāja vietnieks A. ĀBOLIŅŠ.

«Rakstā minētie fakti ir pareizi.» viņš raksta. «Galvenais iemesls, kāpēc rodas virsnormas diktāves, ir saliekamo māju izvešanas neritmiskums — nav gatavi māju pamati, kurus pašreiz saimnieciskā kārtā pašu spēkiem būvē kolhozi un sovhozi.

Lai nodrošinātu kombinātā ražoto māju savlaicīgu nodošanu ekspluatācijā un lai paaugstinātu ražošanas ritmiskumu, 1987. gada 1. novembrī uz Līvānu EMBK

un tā specializētās pārvietojamās mehanizētās kolonnas bāzes izveidots republikāniskais projektēšanas un mājūves trests, kur koncentrēts viss darbu komplekss — no projektēšanas darbiem līdz pat objekta nodošanai ekspluatācijā. Tādu funkciju kā pamatu būvēšana pārņēmis trests. Tas dos iespēju nodrošināt māju vienmērīgu izvešanu uz montēšanas vietām.»

● Pārrunu kārtībā

Par likteņupi domājot

Latvijas Kultūras fonds ir izstrādājis programmu Daugavas senlejas sakopšanai. Šī fonda priekšsēdētājs Tautas dzejnieks Imants Ziedonis laikraksta «Literatūra un Māksla» šī gada 47. numurā (20. novembrī) informēja: «Jersikas kokmeistari solījušies Jersikas pilskalnā uzcelt senlatviešu koka pili, protams, ar arheologu un arhitektu profesionālu ziņu un piekrišanu».

Si vēsts rada pārdomas un jautājumus: Piemēram, vai pils Jersikā neizskatīsies kā košs kristāla trauks; nolikts starp netīriem šķīvjiem? Pavērtēsim realitātes!

Pie ceļa, kas ved uz pilskalni, iekārtota lopus iepirkšanas bāze. Pilskalna pakājē čurn kolhoza «Rīts» pierimušais dārzenu pārstrādes cehs. Protams, lopus iepirkšanas bāze ir vajadzīga, arī dārzenu pārstrādes cehs ir vajadzīgs. (Ja augs dārzeni, varēs ražot gardus konservus, ko iedzīvotāji labprāt pirks un ēdīs.)

Bet cilvēks taču nesatv tikai no gremošanas orgānu sistēmas. Kaut nieciņš jādod viņa tā sauktajai dvēselei. Un senlatviešu koka pils apkārtnē diemžēl nepiestāvēs prozaiska rosīšanās. Pils no mums prasīs godbijīgu attieksmi.

Ierosinā: padomāt — vai kāda no pilskalna tuvumā esošajām celtnēm nevarētu kalpot kultūras izkopšanai laudīs? Latvijas Kultūras fonds meklē ēku Daugavas muzejam...

Un vēl — netālu no pilskalna jau vairākus gadus rokas grantsmēlēji. Šoreiz nav butiski, kura organizācija un kādam mērķim granti no upes smel. Padomāsim par dabu kā tadu.

Jau pieminētajā publikācijā I. Ziedonis raksta: «Bet ar mums būs gaišākie laudis (...). Ievainoto koku atriebēji (...). Atriebēji? Jā, mēs sūdzēsim arī tiesā. LKF ir tādas praktiskās tiesības».

Taču nekāda tiesa neuzziedinās Daugavas krastā reiz pavasaros reibīgi smaržojušas ievas, kas salauzītas trūd zem grantkalniem.

Kāds vietējais iedzīvotājs pajautājis grantsvedējam šoferim:

— Vai jums nav žēl izpostīt tādu skaistumu?
Vīrs brašļi atjautājis:

— Kādu skaistumu? Nekāda skaistuma te nav.

Vairs nav. Ievas ir apraktas, tuvumā esošā plava jau pārpuvoties (te satecējis ūdens, kuru izsmel reizē ar granti).

Vai tiešām vienīgi (un absolūti neaizstājami) grantskrājumi Daugavā ir tikai šeit — pussimta metru attālumā no Jersikas pilskalna? Domāju, ka tiem biedriem, kuri izplānoja un atļāva šo rakšanu, acīmredzot, nav svēta mūsu tautas vēsture. Vai viņi tiešām neko nav dzirdējuši par Jersikas valsti? Cik te Jersikiešu senči sviedrus un asinis lējuši — pilskalni apbūvējot un aizsargājot pret iebrucējiem no rietumiem...

Konstatēsim realitāti — ekonomistiem birokrātiem Jersikas pilskalnā ir tikai sešpadsmit metrus augsts uzbūrum, kuru nogrābjot iegūtu noteiktu daudzumu kubikmetru zemes.

...Uzsnidzis sniegs, un grantskalni, raugoties no tālienes, balo kā Mēness ainava. Tie izskatās paņ lielāki par pilskalni, kas agrāk viens pats — stalts un majestātisks — slējās upes līksnā.

Balts nopārslojis Daugavas krasts. Tikai vietām no avotiem urdz strauti un likumo uz upes pusi — kā rūsgana zibens zari ar melnjošām malām.

Avoti Daugavas krastos ir dzīvi. Vai dzīva ir mūsu sirdssāpe par Daugavu?

Nobeigumā gribu piebilst, ka es nepretendēju uz soģa lomu. Izsacīju savas pārdomas, kurām vienī piekritīs, bet citi tās noliegs. So rindu vienīgais mērķis — rosināt padomāt un kaut ko izdarīt. Skaust vienaldzību sevī un līdzcilvēkos.

N. DIMANTS,
Jersikā

● Ekspresaptauja: preces — laukiem

KĀRTEJĀS ekspresaptaujas temats: «Lauku iedzīvotāju nodrošināšana ar ikdienas pieprasījuma precēm». Katram rajona lauku veikalu apmeklētājam uzdevām vienu un to pašu jautājumu: «Kādas preces jūs vēlētos redzēt sava veikala plauktos?» Ar retiem izņēmumiem dažādi cilvēki dažādos rajona ciemos atbildēja gandrīz vai vienu un to pašu.

RUSONAS CIEMS, 78. VEIKALS.

R. Antāns, mehanizators. — Neteikšu, ka tirdzniecība mūs lutina. Drīzāk gan otrādi. Piemēram, gaļu, olas, desas veikalā nopirkt nevar. Nav arī sezonai atbilstošu apģērbu. Patlaban, piemēram, ir tikai tie apģērbi, kurus var nēsāt vasarā vai silākās pavasara un rudens dienās. Uz veikalu ejam galvenokārt pēc maizes.

N. Gavriļuka, pensionāre. — Runājot par stāvokli tirdzniecībā kopumā, jāteic, ka preču vai nu vispār nav, vai arī to ir maz. Kāpēc lauku veikalā nevarētu tirgot, teiksim, piena produktus, gaļu, desas? Ne jau visi saimniecības laudis tur lopus. Un kur lai gaļu nem tie, kuriem barokli vēl nav kaujami? Tāpēc braucam pēc produktiem uz pilsētu. Tas nav pareizi, drīzāk aplami. Maz veikalā ir arī putrainu. Nav cepumu, konfekšu. Nerunāju nemaz par šokolādes konfekšiem — tās šeit nav parādījušas vispār. Nav pat sinepju, zupu koncentrātu.

M. Osipova, kurinātāja. — Uz Preiļiem šejieniēši brauc vai ik dienas un lielā skaitā. Un visi — iepirkties. Vai tad lauku iedzīvotājiem nav vajadzīgs ne kefīrs, ne, teiksim, desas? Kad tuvojas svētki, tad ir īstas bēdu dienas — it neko nevar nopirkt. Bet pilsētās rīkotajos gadatirgos dabūjams viss: gan konfekšu kārbas, gan šķīstošā kafija, gan konservēti zāle zirnīši. Tātad tas viss ar laiku kaut kur uzkrājas. Kāpēc šos produktus uzglabāt noliktavās, nevis ļaut brīvi iegādāties veikalos? Vai tad gadatirgus rīko tikai tādēļ, lai pārdošanā «izņemtu» pataupītas deficītpreces? Tas nav pareizi.

N. Zagorska, veikala vadītāja. — Cilvēkiem ir taisnība. Piemēram, 13. novembrī es kārtējo reizi pieteicu preces — pavisam 46 dažādu veidu. Pastāvīgi pieņirsa sauso ķīseli, kafijas dzērienus, cepumus, konfektes, barankas, sinepes, dzeramo sodu, zupu koncentrātus. Apmierināta tiek tikai pieprasījuma nelielā daļa. Tas vēl ir samērā labi. Jo reizēm gadās pat tā, ka atstāta tikai pēcu sarakstā minēto veidu vreces. Nav putrainu, zirņu, augstākā labuma un pirmās šķiras miltu. Pēc tiem ir sevišķi liels pieprasījums, jo daudzas saimnieces pašas cen majzi. Ja piegādā arī atsevišķas deficītpreces, piemēram, auzu pārslas, tad to daudzums ir ļoti ierobežots.

PELEČU CIEMS, VEIKALS «ARDAVA».

M. Kozēre. — Atbraucu no Pelēciem. Diemžēl arī šeit neatradu meklēto, proti, sporta tērpus bērniem. Bet skolā pieprasī, lai visiem bērniem būtu sporta tērpi zilā krāsā. Būs jāpaņem kaut vai rudzu milti. Pie mums arī to nav. Malzi veikalā nepērku, jo cepu to pati.

R. Griškāne. — Ziemā nodērtu silts un sportisks vilnas apģērbs, nepieciešams arī vienkāršas stieviņu blūzītes. Te neko tādu nopirkt nevar. Ja nu vienīgi Lietuvā. Nav arī darbam piemērotu bikšu. Ne vienmēr var iegādāties makaronus un putrainus.

E. Lomaša, veikala vadītāja. — Strādāju šeit jau desmit gadus, bet ne reizi neesmu iepriecinājis veikala apmeklētājus, teiksim, kaut vai ar šķīstošo kafiju. Par to nav vērts pat runāt. Dažreiz pieprasu tikai makaronus vai konfektes, tomēr man atbild, sak, ko jūs kārojat pēc tādiem deficītiem, tos dosim tikai pilsētas veikalos. Kā lai es iz-

pēc saņēmām atteikumu. Pagaidām nav skaidrs, kā rast izeju no situācijas.

Protams, varētu jau laist visu šo produkciju tūlītējā apgrozībā. Jo vairāk tādēļ, ka mēs nepārtraukti paplašinām tirdzniecības tīklu: visi pārtikas preču veikali, kuros ir saldējamās iekārtas, tirgosies ar gaļu par ko-

PIEPRASĪJUMS UN PIEDĀVĀJUMS

skaidroju šo situāciju saviem piercējiem?

AGLONAS CIEMS, 91. VEIKALS

H. Zeile, pensionāre. — Veikalnš mums nav slikts. Gadās jau, ka pārdošanā nav zirņu, cepumu, kafijas dzērienu, baranku vai kā cita. Taču pašlaik tā visa mums netrūkst. Nav vienīgi miltu, arī makaronu. Piemēram, man un arī citiem tādiem pašiem slimiem cilvēkiem problēmas rada biešu sulas iegāde. Mūsu veikalā tās nekad nav. Nav arī mehānisku ierīču, ar kuru palīdzību varētu iegūt biešu sulu. Grūtības ir lielas. Sulu vedam no Jēkabpils.

E. Petrova, veikala vadītāja. — Pircēji pieprasa sāļtus un marinētus gurkus, smalko sāli, bērnu zekbikses, zupu koncentrātus, putrainus. Kad iegriežos noliktavā, redzu — ir gan tās, gan citas preces. Ja pieprasu, nedod. Kad trūkst preču, ir grūti gan pircēju pieprasījumu apmierināt, gan plānus izpildīt.

Pircēju un veikalu vadītāju viedokli komentē Preiļu rajona patērētāju biedrības vecākā prezīne G. TRIFONOVA.

— Mums pietrūkst preču reursu par apmēram diviem miljoniem rubļu. Pie tam šoreiz runa ir tikai par tām precēm, kuras nedrīkst būt deficītas — sākot ar putrainiem un beidzot ar bērnu zekbiksēm. Kā esam nodrošinājuši savus pircējus ar atsevišķu veidu precēm?

Nesim kaut vai piena produktus. Paskaidrošu, ka pilsētu, sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu un valsts budžeta iestāžu apgādāšanai ar piena produktiem fondu ir pietiekami. Šo produkciju piegādājam arī dažiem lauku veikalos. Arī Riebiņu un Vārkavas veikalos. Šajos veikalos ir gan saldēšanas kameras, gan vitrīnas, kas nepieciešamas šo produktu uzglabāšanai.

Būvējot jaunus veikalus, par šādu speciālu iekārtu ierīkošanu ir padomājis jau savlaicīgi. Diemžēl vecajos veikalos radīt šādus priekšnoteikumus produktu uzglabāšanai ir grūti — trūkst telpu un, pat galvenais, nepietiek arī glabāšanas kameru un vitrīnu. Esam pieprasījuši 38 saldējamās kameras, saņēmām tikai četras. Šī paša iemesla dēļ lauku veikalos nepiegādā arī gaļu.

Ar gaļu, kuras komisijas cena ir 3,50 rbi., mēs pašlaik varētu nodrošināt gandrīz visus rajona veikalus. Piemēram, ceturtajā ceturksnī vīrs plāna iedalījis 200 tonnas gaļas, bet realizētas tikai 15 tonnas. Katram ir skaidrs: ja mēs šos fondus neizmantojam, tie mums zūd. Taču, no otras puses, piedāvāto gaļu nemt mēs nevaram: nav saldējamo kameru, kur to uzglabāt. Sākotnēji vienu šādu kameru nomājām Rēzeknē. Tomēr arī tur izveidojās līdzīga situācija, tā-

misijas cenām. Tomēr problēmu tā līdz galam neatrisināt, jo nedrīkst taču atteikties iepirkt gaļu no iedzīvotājiem. Tātad pats pirmais uzdevums rajona tirdzniecībā — apgādāt veikalus ar speciālajām saldēšanas iekārtām.

Mūsu desu cehs, protams, nevar apmierināt rajona iedzīvotāju pieprasījumu. Uz šodien cehs saražojis 44 tonnas desu izstrādājumu plānoto 70 tonnu vietā. Iemesls: ceha dīkstāve remonta laikā, kā arī strādnieku trūkums. Tagad cenšamies panākt iekavēto, papildus pieņemot darbā cilvēkus un organizējot pusotras mainas darba režīmu.

Nedrīkst pieļaut, ka problēmas rodas arī olu piegādē veikalos. Šīs produkcijas kādu laiku pietrūka tāpēc, ka Oškalna kolhoza putnu fermā nomainīja dējējvistas. Tagad olu ir vairāk nekā pietiekami.

Atsevišķi jārūnā par konditorejas izstrādājumiem. Pieprasītas 809 tonnas šo izstrādājumu, bet fondi paredz tikai 690 tonnas.

Preču piegādā tik maz, ka sadalīt tās visiem rajona veikalos vienkārši nav nozīmes. Tāpēc visu preču sūtījumu saņem rajona centra un Līvānu pilsētas veikali. Tomēr ir arī problēmas, kuras iespējams atrisināt pašu spēkiem. Ar to es domāju agrifirmas «Krasnij Oktjabrj» ražoto konfekšu «Gotiņa» piegādi iedzīvotājiem. Sogad rajona iedzīvotāji saņēmuši tikai 52 tonnas šo konfekšu, kaut gan ir pieprasījums pēc 120 tonnām. Šīs produkcijas lielāko daudzumu saņem patērētāji ārpus mūsu rajona robežām. Uzskatu, ka šāda rīcība ir nepieļaujama.

Par putrainiem. Mēs neapmierinām pieprasījumu pēc grūbām, miežu un citiem putrainiem. Auzu pārslas saņemam vienu reizi ceturksnī. Rīsu un mannas mums ir pietiekami. Savukārt 1. šķiras miltiem, cepumiem tirdzniecības fondā vispār nav iedalīti.

Man gribētos šajā sakarībā runāt par problēmu, kura pašlaik ir sevišķi aktuāla un nav vēl atrisināta pat republikas mērogā. Preču fondus plāno, ņemot vērā nevis pircēju reālo pieprasījumu, bet gan ražotāju uzņēmumu jaudas. Tā jāmin Daugavpils maizes produktu kombināts, konditorejas fabrikas «Laima», «Uzvara», «17. jūnijs». Ventspils maizes kombināts, Rīgas kombināts «Sarkanais Oktobris». Par šo uzņēmumu jaudām varam spriest kaut vai no šīs laikraksta lasītāju aptaujas.

Saņemtajām precēm jābūt visos veikalos. Tas ir veikalu vadītāju tiešais pienākums.

L. KUZMINA

NO REDAKCIJAS. Publicēto materiālu nosūtīsim tajā minētajām organizācijām — izskatīšanai un pasākumu veikšanai. Par rezultātiem ziņosim.

Rajonā, ar kuru sacensāties

LIETUVAS PSR. Utenas rajona ēdnīcas «Aukštaitis» sūdzību un ierosinājumu grāmatā visbiežāk lasāmi pateicības vārdi. Te liels nopelns ir galvenajai pavārei Eugēnijai Mikulenei (attēlā). Ēdnīca «Aukštaitis» viņa strādā gandrīz 30 gadus. Pavāre stingri ievēro visus tehnoloģijas noteikumus un sanitārijas normas. Radošā pieeja ēdienu izvēlē un pagatavošanā ir priekšnoteikums tam, ka daudzi no tiem jau kļuvuši par firmas ēdieniem.

E. Mikulene ir Lietuvas PSR Augstākās Padomes deputāte. Par tēlcamu darbu viņa apbalvota ar ordeņa «Goda Zīme». Par izcilajiem panākumiem darbā un lielo ieguldījumu tā efektivitātes un kvalitātes paaugstināšanā E. Mikulenei 1987. gadā piešķirta PSRS Valsts prēmija.

TASS fotohronika

● Ar gāzi — uzmanīgi!

Sprādziens, kurš varēja nenotikt

Ikvienā darbā jāievēro drošības tehnikas noteikumi, jābūt uzmanīgiem. It sevišķi piesardzīgiem jābūt, lietojot gāzi. Par to, kādas var būt sekas, ja drošības noteikumus neievēro gāzes saimniecībā, uzzināsi, izlasot šo rakstu.

Tie, kuriem dzīvoklī nav karstā ūdens, to var iegūt nepilnās divās minūtēs, ieslēdzot caurteku ūdenssildītāju. Taču jāievēro zināmas īpatnības. Nepieciešams, lai darbotos degšanas produktu vilkmes automātika, lai būtu atciets gāzes un ūdens spiediens.

Šādu aparātu montāžu pēc projekta organizācijas izstrādātajiem projektiem veic gāzes saimniecības darbinieki. Personas, kuras izmanto šos ūdenssildītājus, jāpaziņina ar to lietošanas noteikumiem.

L. Nadimova, kura dzīvo Dau-gavpīlī (Svaru ielā 4, dzīvoklis 9) gāzes plīti izmanto kopš 1983. gada decembra. Ar gāzes plīti lietošanas noteikumiem ir iepazīstināta. Zina arī, ka nedrīkst patvaļīgi pieslēgt plītij citas ierīces. Un tomēr rīkojās pretēji. Lai ērtāk būtu uzslidīt ūdeni, pēc L. Nadimovas lūguma, taču bez gāzes kantora ziņas, G. Nurgānījevs šī gada jūlijā, pārkāpjot VPG tipa ūdenssildāmā aparāta ekspluatācijas noteikumus, samontēja caurteces ūdenssildītāju ar gāzes balonu vannas istabā. Šo aparātu viņš teicās atvest no Dņeņropetrovskas.

1987. gada 18. oktobrī aptuveni pulksten trīspadsmit L. Nadimova ataicināja minētās mājas 1. dzīvokļa īrnieku N. Timofejevu, lai viņš pārvietotu gāzes balonu no vannas istabas uz virtuvi (virtuvē esošajā balonā bija izbeigusies gāze). N. Timofejevs, nepārliecinājies, vai izgatavotajam ūdenssildītājam pievienotā balona ventilis ir noslēgts, atvienoja spiediena reduktoru un pat nepievērsa uzmanību tam, ka atvienošanas brīdī caur spiediena reduktora uzgriezni noplūst gāze.

Rezultātā caur balona vaļejo ventilu noplūdis gāze izplatījās ne tikai pa vannas istabu, bet arī pa tai blakus esošajām telpām. N. Timofejevs gan mēģināja pievienot gāzes spiediena reduktoru balona ventilim, tomēr tas viņam neizdevās.

L. Nadimova, padzirdējusi noplūstošās gāzes spēcīgo šņākoņu, izsteidzās no vannas istabas koridorā. Šajā brīdī gāzes un gaisa sajaukšanās rezultātā notika sprādziens. Iespējamais uguns izraisītais varēja būt vai nu krāsns, kura tai brīdī kurējās, vai arī dzirkstele no elektriskā slēdža, kuru tieši tobrīd, kā paskaidro pati L. Nadimova, viņa nejauši nospiedusi, pieskaroties uz pakaramā uzkarinātajam lietusmētelim.

Gāzes uzraudzības dienesta atslēdznieks P. Puškarevs, kurš dzīvo netālu no avārijas vietas, izdzirdējis sprādzienu un pamānījies, ka no trīsstāvu mājas loģiem birst stikli, paziņoja par to gāzes saimniecības avārijas dienestam. Kamēr ieradās avārijas dienests, viņš jau bija padarījis gāzes balonu nekaitīgu. Dienesta darbinieki norobežoja avārijas zonu, izvāca no mājas visus gāzes balonus, kopā ar milicijas darbiniekiem gādāja, lai visi nama iemītnieki atstātu savu dzīvokļus.

Gāzes un gaisa maisījuma izraisīta sprādziena rezultātā L.

Nadimova un N. Timofejevs guva nopietnus apdegumus. Bojāta visa 12 dzīvokļu nama ārējais, pilnībā sagruvušas visas šķērs-sienas 9. dzīvoklī, kā arī trešā stāva pārsegums. Lasītājs pats sapratīs, cik lieli ir materiālie zaudējumi.

Sāds sprādziens var būt sekas arī mūsu rajona gāzes patērētāju vieglprātībai.

G. Slica, piemēram, bez gāzes saimniecības kantora ziņas pārveda gāzes balonu ierīci no Brīvības ielas 55 uz Miera ielu 4.

S. Osipovs, kurš dzīvo Preiļos, Tirdzniecības ielā 25, pārvietoja gāzes plīti un balonu no vienas telpas otrā bez gāzes saimniecības kantora ziņas.

J. Dosemenova «pazuda» no 58. profesionāli tehniskās vidusskolas ar visu gāzes plīti un balonu un tikai pēc kāda laika, apmetusi plašu loku un pabijusi arī Līvānos, ieradās Preiļos.

Gribu atgādināt šiem cilvēkiem, ka, pārvietojot minētās ierīces, tiek traucēts savienojumu hermētisms gan gāzes plīti, gan balona un reduktora savienojumos. Tas var izraisīt sprādzienu un ugunsgrēku.

A. Aleksejeva, kura dzīvo Preiļos, Rēzeknes ielā 30, dzīvoklis 1, vairs iedegtas gāzes plīts žāvēja veļu. Pēc dažām dienām gāzes saimniecības darbinieki atklāja arī citus pārkāpumus: nebija noslēgts gāzes padeves krāns, pārāk tuvu plītij piebīdīts virtuves galdciņš.

Skapīšiem un galdciņiem no ugunsnedroša materiāla jāatrodas no gāzes plīti vismaz 15 centimetru attālumā.

● Par patvaļīgu gāzes ierīces pārvietošanu, pat ja abonenti to dara vienas telpas robežās, mēs atslēdzam šo ierīci uz laiku no divām nedēļām līdz vienam mēnesim. Ja gāzi izmanto nolūkos, kurus neparedz noteikumi, šo terminu pagarinām no viena mēneša līdz trim. Ja patērētāji patvaļīgi pieslēdz gāzes balonam citas ierīces, viņiem jāiztiek bez gāzes trīs līdz sešus mēnešus. Bez tām materiālu, kas fiksē šo pārkāpumu, nododam rajona izpildkomitejas administratīvajai komisijai, lai tā piemērotu vainīgajiem naudas sodu.

Vēlreiz atgādināšu lauku iedzīvotājiem, ka izdarīt gāzes balona apmaiņu drīkst tikai speciāli apmācīti kolhozu un sovhozu gāzes saimniecību atslēdznieki.

J. ZARĀNS.

Preiļu gāzes saimniecības kantora galvenais inženieris

PRECIZĒJUMS

Materiālā «Pārkāpjot likumu», kas publicēts laikraksta 143. numurā (1987. gada 3. decembrī) jālasa: «A. Nikitovas ģimene (4 cilvēki), kura apdzīvo 30.04 kvadrātmetrus (t. i. 7,5 kvadrātmētri uz vienu cilvēku) plašu divstāvu dzīvokli mājā, kas atrodas Rīgas ielā 57, nemta uzskaitē dzīvokļa apstākļu uzlabošanai».

M. LOMAKINS,
tautas kontroles rajona komitejas priekšsēdētājs

Redaktors V. PETROVS

Laikraksts «Lenina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке. г. Прейли. Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига. ул. М. Гольбого, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUNĪ: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstules nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzzināšanas par sludinājumiem — 22305.

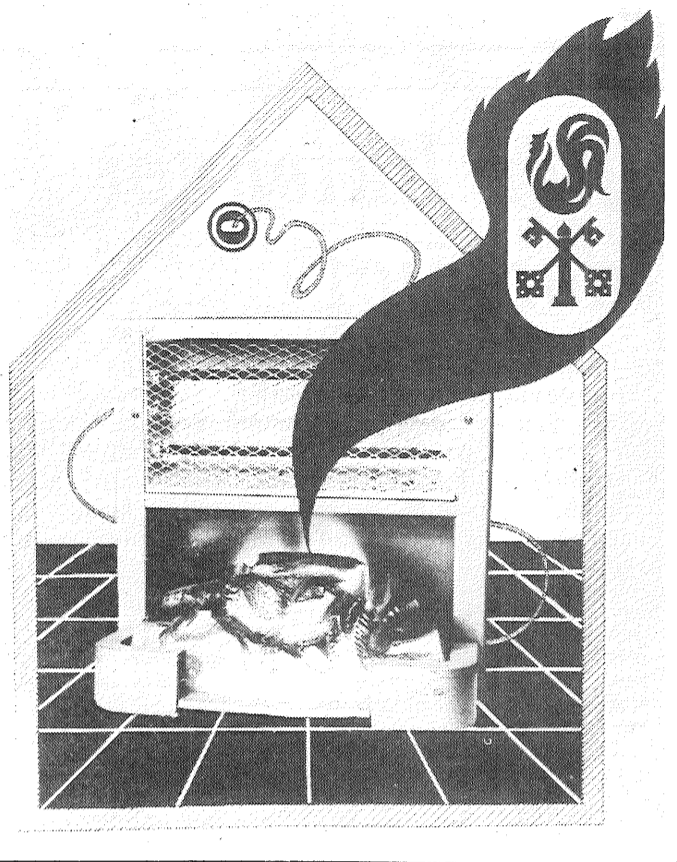
Iedzīvotāji!

LIETOJOT ELEKTROSILDĪTĀJUS, IEVĒROJIET UGUNSDROŠĪBAS NOTEIKUMUS!

NENOVIETOJIET TOS BLAKUS VIEGLI UZLIESMOJOŠIEM PRIEKŠMETIEM! NEATSTĀJIET IESLĒGTUS ELEKTROSILDĪTĀJUS BEZ UZRAUDZĪBAS! STINGRI AIZLIEGTS LIETOT BOJĀTUS ELEKTROSILDĪTĀJUS!

LPSR Iekšlietu ministrijas Ugunsdzēsības pārvalde

LPBS aģentūra «Latvijas kooperācijas reklāma»

«EZERZEME»

12. decembrī — «Afrikānis», Francija, sāk. plkst. 14, 16, 18, 20.
13. decembrī — «Nāve ledājos», ASV, sāk. plkst. 16, 18, 20, 14. un 15. decembrī — «Latīņamerikānis», ASV, sāk. plkst. 17, 19, 21. 16. decembrī — «Vaiqu vaiqā», 1. un 2. sērija, «Mosfilm», sāk. plkst. 17.30 un 20. 17. decembrī — «Uz visu banku II» «Jeb Pretsitlens», Polija, sāk. plkst. 17, 19, 21. 18. decembrī — «Bez nolūguma», «Mosfilm», sāk. plkst. 17, 19, 21.

«ATPOTA»

12. decembrī — «Zorro lielais piedzīvojums», Meksika, sāk. plkst. 14, 16, 18 un 20. 13. decembrī — «Kā kļūt par zvaigzni», 1. un 2. sērija, «Lenfilm», sāk. plkst. 16.30 un 19. 14. decembrī filmas sāk. plkst. 17.30 un 20. 15. decembrī — «Cilvēks, kas intervēja», «Belarusfilm», sāk. plkst. 17, 19, 21. 16. decembrī — «Nāve ledājos», ASV, sāk. plkst. 17, 19 un 21. 17. un 18. decembrī — «Latīņamerikānis», ASV, sāk. plkst. 17, 19 un 21.

Sludinājumi

PĀRDOD govī Aizkalnē. Zva-nīt 54612 vai 21096.

ORGANIZĀCIJU UN ARODKOMITEJU ZINĀŠANAI

Preiļu sadzīves pakalpojumu nams piedāvā bērnu disko tēku ar Salatēvu, Sniegballīti un fotogrāfu Jaungada sarīkojumu organizēšanai.

Sarīkojums var notikt Preiļu sadzīves pakalpojumu kombināta zālē vai jūsu organizācijā. Apmaksa ar pārskaitījumu vai skaidrā naudā.

Pieteikumus un izziņas pieņem pa telefonu 22374 vai 21290.

Preiļu rajona sadzīves pakalpojumu kombināta administrācija

GODĀJAMIE VECĀKI!

No 1987. gada 28. decembra līdz 1988. gada 4. janvārim pie jums ciemos var ierasties Salatētis un fotogrāfs apsveikt jūsu bērnus.

Salatētis pēc pieteikuma var apsveikt Jaunajā gadā arī jūsu radus, tuviniekus un draugus. Apsveikuma veltes jāsaņemas iepriekš.

Pieteikumus pieņem pa telefonu 22374 vai 21290 līdz 1987. gada 25. decembrim.

Līdzjūtības

Māmiņ, man atdevi savu vasaru Kopā ar ikdienas laimi. Mīļu vārdu un rūgtu asaru, Kuru nevaru aizmirst.

(Ā. Elksne)
Skumjās esam kopā ar Annu Uzuliņu, no MAMIŅAS uz mūžu atvadoties.

Dzeržinska kolhoza grāmatveži, ekonomisti

Izsakām dziļu līdzjūtību Viktoram Kļaviņam sakarā ar TEVA nāvi.
Aglonas 8. ceļu daļa

Paliks dzīvības vidū tavš darbīgais gājums. Jo auglīgu mūžu jau neizdzēs riet.

Un caur kokiem un bērniem būs turpinājums Tai saulainai gaita, ko beidzi tu liet.

(K. Apškrūma)
Izsakām dziļu līdzjūtību Veronikas Ušpeles piederīgajiem, viņu kapu kalniņā izvadot.

Kolhoza «Dubna» valde un sabiedriskās organizācijas

Nem no mums tās gaišās dienas, Kurās kādreiz kopā būsi. Mūsu labās, siltās domas Balto smilti sasilās.

(B. Saulītis)
Izsakām patiesu līdzjūtību Pēterim Lauskim sakarā ar sievas JANINAS nāvi.

2. iecirkņa kolektīvs

Uz tava kapa klusi kritīs sniegs. Un naktīs zvaigznes saltu gaismu lies.

Tā gaisma, kura tavas sirds ir dota. Vēl ilgi, ilgi ar mums kopā ies.

(H. Gālinš)
Izsakām dziļu līdzjūtību Pēterim Lauskim ģimenei. SIEVU. MATI smiltajā izvadot.
Kolhoza «Vārkava» valde

Mātes padoms, mātes mīla Mūžam sirdī nezudīs.

(Z. Purvs)
Esam lielajās bēdās kopā ar Staņislavu Melderi, no MĀTES uz mūžu atvadoties.

Darba biedri

Dzimtā pusē nesagaidīs It nekad vairs tevī mājās. Labās acis neatstaidīs. Zeme, zeme pāri klājas.

(M. Bārbale)
Izsakām dziļu līdzjūtību piederīgajiem, HELENU BRICI kapu kalniņā izvadot.
Dzeržinska kolhoza valde, arodkomiteja

Smilšu kainā zem dzīvības priedēm Nu darbi, rūpes un vasaras dus.

(M. Losberga)
Izsakām dziļu līdzjūtību Albiņei Spelei, no MĀSAS uz mūžu atvadoties.

4. brigāde

Dusi saldi, māmuliņ, Mūža miegs lai tev ir salds. Auklēs tevī rasa rīti. Ziedī klās un sniedzīns balts.

(A. Straube)
Sāpju brīdī esam kopā ar Annu Uzuliņu, MAMIŅU smiltajā izvadot.

Darba biedri

Pār tevi smilšu klusums klāts. Vien paliek atmiņas un tava mūža štāsts.

(J. Rūsiņš)
Izsakām līdzjūtību Pēterim Lauskim, no sievas JANINAS uz mūžu atvadoties.

Mednieku un makšķernieku biedrības Vārkavas pirmorganizācija

Cik mīlas, cilvēciņas savā sirdī nesi.

Tik vien tu biji un tu būsi vērts.

(J. Grotis)
Izsakām dziļu līdzjūtību piederīgajiem, STANISLAVU ELSTU pedējā gaitā izvadot.

M. Gorkija kolhoza valde

Pie kapu kalna, kad nu pietrūkst tevis Un ceļa nav, kur būtu tikties.

(J. Osmanis)
Izsakām dziļu līdzjūtību Valentīnai Stivrīnai sakarā ar TEVA nāvi.

M. Gorkija kolhoza arodkomiteja

Sāp sirds, no teva šķiroties, Kad viņa taka smilšu kalnā liet.

(J. Rūsiņš)
Izsakām līdzjūtību Martai Birzakai, no TEVA uz mūžu šķiroties.

Līvānu stikla fabrikas kolektīvs

Tir. 13 966 eks. (latv. val. 9 949 eks., krievu val. 4 017 eks.).

1. nos. iespiedoksnē. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Dauņavpīlī, Vaikas ielā 1. Indekss 68169. Pas. 1688.